

ΕΤΟΣ ΙΑ΄

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1878

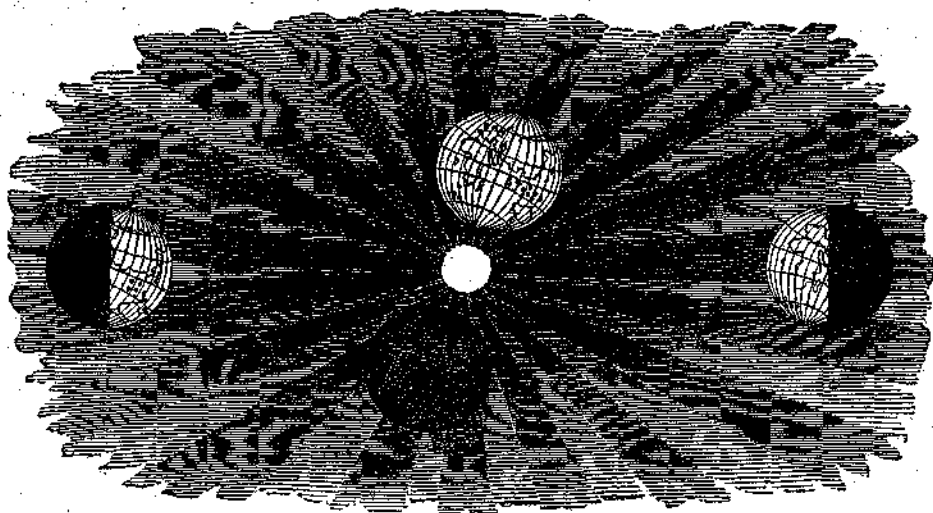
ΑΡΙΘ. 132.

Ευκδρ. έτησία 'Αθηνών Δρ. 1.—
 » » 'Επαρχιών » 1.—
 » » 'Εξωτερικού » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

· Έν δόξ' Ερμού Αριθ. 79.

Είς ούδένα, εκτός των τακτικών εκτός ανταποκριτών, στέλλεται ή 'Εφημερίς των Παιδων έξω προπληρωμής.

Θέσις της Γης προς τον 'Ηλιον κατά τους μήνας Μάρτιον, 'Ιούλιον, Σεπτέμβριον και Δεκέμβριον.

Προς τους μικρούς συνδρομητάς ήμών.

'Αγαπητοί μοι φίλοι και φίλαι.

'Ιδού θεία εδοκία εφθάσαμεν και πάλιν περι τὰ τέλη του έτους, του τόσοσ μεστού σπουδαίων και μεγάλων γεγονότων δια τὸ έθνος μας και εν γενεί την 'Ανατολήν. Το έτος τουτο είναι, ως γνωστόν, τὸ ένδέκατον της ζωής της μικρᾶς 'Εφημερίδος των Παιδων, χρόνος αρκετά μακρός, ώστε να καταστήση τὰς σχέσεις του συντάκτου και των συνδρομητῶν της αρκούτως στενάς, ώστε να ενδιαφέρονται αμοιβαίως υπέρ αλληλων.

Τὸ κατ' ἐμέ δόναμαι εν ειλκρινεία να διαβεβαιώσω πάντας τους μικρούς μου φίλους, ότι εις την έκδοσιν

έκαστου φύλλου αὐ μόνον ειδική καταβάλλεται προσπάθεια περι την έκλογην και τακτοποίησιν της ύλης και των εικόνων, αλλά και εξαποστέλλεται συνοδευόμενον πάντοτε υπό θερμῶν δεήσεων προς τον 'Υψιστον, να οὐ μόνον διδάξη και τέρψη, αλλά και ὠφελήσῃ πνευματικῶς τους μικρούς αναγνώστας του ή δ' επιθυμία, την ὁποίαν ἔδειξαν οἱ ἀπανταχοῦ της 'Ελλάδος και ἀλλαχοῦ οὐκ ὀλίγοι συνδρομηταί να ἴδωσι τον ταπεινὸν συντάκτην της, και ή χαρὰ, την ὁποίαν ἐξέφρασαν σφίγγοντες αὐτοῦ την χεῖρα ὁπουδήποτε και αν ὤπηγεν, είναι οὐ μόνον τρανή, αλλά και γλυκεῖα ἀπόδειξις, ότι οἱ κόποι και αἱ εὐχαί του δὲν ἀποβαίνουν ἀνωφελεῖς.

Δὲν είναι λοιπὸν παράξενον, αν κατά τὸ τέλος του

ένδεκάτου τούτου έτους, — τῆς μακρᾶς ταύτης συνοικειώσεως μετὰ τοσούτους ἀπὸ σᾶς, ἡ καρδία του αἰσθάνεται χαρὰν, ἡ δὲ γλῶσσά του ἐκφράζει εὐχαριστίας εἰς τὸν εὐδοκῆσαντα νὰ τὸν καταστήσῃ ἀφέλειον εἰς πολλὰ κοράσια καὶ παιδία, προωρισμένα νὰ ἐτασκήσωσι μετ' οὐ πολλὴ ἰσχυρὰν ἐπιρροήν οὐ μόνον εἰς τὸ ἔθνος μας, ἀλλὰ καὶ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον.

Κρίνω περιττὸν νὰ διαβεβαιώσω τοὺς μικροὺς μου φίλους, ὅτι τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων πάντοτε ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν θέλω καὶ κατὰ τὸ ἐπιπὼν ἔτος προσπαθῆσαι οὐ μόνον νὰ τηρήσω τὸ ἐνδιαφέρον της, ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξήσω αὐτὸ ὅσον οἷόν τε περισσότερον.

Τελευτῶν προτρέπω πάντα τὰ παιδία καὶ κοράσια, ἅτινα ἀγαπῶσι τὴν μικρὴν αὐτῶν ἐφημερίδα, νὰ ἐνωθῶσι μετ' ἐμοῦ εἰς εὐχαριστίαν πρὸς τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα, διὰ τὰς ὁποίας ἐπεδαψίλευσεν εἰς ἡμᾶς εὐλογίας κατὰ τὸ ἤδη λήγον ἔτος, μᾶς βοηθήσῃ δὲ νὰ εἰσέλθωμεν καὶ διανύσωμεν τὸ ἐπιπὼν ἐν τῇ φόβῃ καὶ τῇ ἀγάπῃ του. Ἐρρωσθε.

Ὁ Συντάκτης

Μ. Α. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

ΤΙ ΕΒΕΒΑΝ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ.

«Μεθαύριον εἶναι Χριστούγεννα, μαμά. Πόσον λυπηρὰ θὰ μᾶς φανῇ ἡ ἡμέρα!» εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ἡ Μαργαρίτα Μαρτίνου, μικρὰ τις κόρη δεκαετῆς, πρὸς τὴν μητέρα της, ἐνῶ αἱ δύο ἐκάθηντο πλησίον τοῦ παραθύρου ἐργαζόμεναι.

«Καὶ διατί, ἀγάπη μου;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ της μετὰ φωνῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε προσποιημένη μόνον ἰλαρότης, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐθαμβώθησαν ὑπὸ δακρύων, ὥστε ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της διὰ νὰ κρύψῃ αὐτά.

«Καὶ πῶς δύνασαι νὰ ἐρωτᾷς; Νομίζεις, ὅτι ἐλησμόνησα τὸν καιρὸν ἐκεῖνον πρὶν χαθῆ ὁ πατήρ, εἶταν εἴχομεν ὠραίαν οἰκίαν, καὶ ὑπηρέτας, καὶ σὺ, μαμά, εἶχες ὠραία φορέματα, καὶ ἐπαιζες πιάνο καὶ δὲν εἶχες ἀνάγκην νὰ ράπτῃς χονδρὰ ὑποκάμισα! Ἐνθουμούμαι πρὸ πάντων τὰ Χριστούγεννα, — πῶς ἐτυπνοῦσα ἐνωρίς τὸ πρωὶ, καὶ ἔτρεχα εἰς τὰ ὑωματίων σὰς νὰ σᾶς εἶπω «εἰς ἔτη πολλὰ», καὶ πῶς μοι ἐδίδετε τὰ δῶρά μου τὰ ὠραία, ὕστερον πῶς ἐπήγγινα μαζὺ σὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἤκουα τὴν ὠραίαν ψαλμοψῆδιν τῶν Χριστούγεννων, ἀφοῦ δὲ ἐξηρχόμην, πῶς μοι ἐδίδετε χρήματα νὰ μοιράσω εἰς τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔστεγον ἔξω! Ἄ, ναι, καὶ τὰ γλυκύ-

σματα καὶ ἄλλα τὰ καλά πράγματα, καὶ τὸ ἐσπέρας τὴν συναναστροφὴν ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων! Ἄ, πόσον ὠραῖος ἦτον ὁ καιρὸς ἐκεῖνος!» ταῦτα δὲ λέγουσα, καὶ βίβασα ἀπ' αὐτῆς τὴν ἐργασίαν, ἡ Μαργαρίτα ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

«Μαργαρίτα, Μαργαρίτα, ἀγάπη μου,» εἶπεν ἡ μήτηρ της, χαιδεύουσα τὴν ἐαυθὴν, κόμην τῆς θυγατρὸς της, ἐνῶ δὲν ἠδύματο ἡ ἴδια νὰ κρατήσῃ σταθερὰν τὴν φωνὴν της. — «Μὴ κλαίης, μὴ ἁμάλῃς οὕτω. Ἐχόμεν πολλὰ, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἡμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν, ἂν καὶ πρὸς σιγμὴν δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἐνοήσῃς. Ἐχόμεν ὀγειάν· συλλογίσου πόσον σκληρὸν θὰ ἦτογ ἐὰν ἐγὼ ἤμην κατάκοιτος, σὺ δὲ ἠναγκάζεσο νὰ προμηθευθῆς τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς μόνη. Ὑστερον ἔχομεν ἐργασίαν τακτικὴν· διὰ τοῦ βραψίματος, τὸ ὁποῖον σὺ τόσο καταφρονεῖς, δυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἀρκούντως καλά. Ἐχόμεν τὸ δωματίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὀγεινὸν καὶ καθαρὸν· ἔχομεν ἐνδύματα ζεστά· ὦ, πόσα ἀγαθὰ! Ἄχ, Μαργαρίτα μου, ἀντὶ νὰ γογγύζωμεν καὶ νὰ κλαίωμεν διὰ τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς μᾶς ἀφῆρεσεν, ἃς ἡμεθα εὐγνώμονες δι' ὅσα ἔχομεν, ἃς βοηθῶμεν δὲ καὶ τοὺς πτωχότερους ἡμῶν γείτονας καθ' ὅσον δυνάμεθα. Ἴσθ, ὅταν τελειώσῃς τὴν ράφην ἐκεῖνην δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν ὀλίγον εἰς τὰ ἐμπορικὰ, νὰ ἀγοράσωμεν ἅτι χρειαζόμεθα διὰ τὸ γούμα τῶν Χριστούγεννων, καὶ συγχρόνως ὀλίγα τινὰ πράγματα διὰ τοὺς καλοὺς μας φίλους, τὴν κυρὰ Ἐλένην, τὸν Ἀντώνιον καὶ τὴν τυφλὴν Ἀννέταν. Ἐλα σπόγγισε τὰ δάκρυά σου καὶ τελείωσα τὴν ἐργασίαν σου!»

Ἡ πρῶτα τῶν Χριστούγεννων ἀνέτειλεν ἀθιρῶν ὁ ἥλιος ἐφάνη ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, ἀπεικονίζων τὸν λαμπρὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνατολὴ ἐμυρτάζετο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, — τὸν θαυμάσιον Βασιλέα, τοῦ ὁποῖου τὴν γέννησιν ἄγγελοι εἶχον ἀναγγεῖλαι, ψάλλοντες, «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία!»

Ἡ Μαργαρίτα ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς κατὰ τὴν πρῶταν ταύτην εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μυστηριώδη τινα ὄγκον, κεκαλυμμένον διὰ σινδῶνης, ὁποθέσασα δὲ ὅτι θὰ ἦτο δι' αὐτὴν, ἠγέρθη πολλὸ ἡσύχως, καὶ ἀποσύρασα τὸ κάλυμμα, εὗρεν ὠραῖον ἐπανωφῆριον ἐκ τσόχας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔκειντο κομψὸν κάπλλον καὶ ζεύγος χειροκίων. «Ἄχ!» ἐξεφώνησεν ἐν χαρᾷ ἀναπηδήσασα συγχρόνως.

«Σοὶ ἀρέσκει;» ἠρώτησε μειδιῶσα ἡ μήτηρ της.

«Λυποῦμαι ὅτι σὲ ἐξόπνησα, μαμά; δὲν εἶχα σκο-

πὸν νὰ σὲ ταραξῶ, ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶναι τόσο ὠραία! πῶς δύναμαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω; Πόσον λυποῦμαι, διότι δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοὶ χαρίσω, μαμά!» εἶπεν ἐναγκαλιζομένη συγχρόνως αὐτήν.

«Εἶμαι πολὺ πλέον εὐχαριστημένη νὰ βλέπω τὴν ἰακὴν σου εὐχαρίστησιν, ἀγάπη μου. Λοιπὸν σοὶ ἀρέσκει τὸ ἐπανωφόριον;»

«Εἶναι ὠραιότατον δὲν εἶδόν ποτε τόσο ὠραῖον! ἔχει καὶ τσέπας βλέπω! Πότε το ἔκαμες μαμά;» «Καθ' ἑκάστην νύκτα ἀφοῦ σὺ ἀπεκοιμᾶσο, ἔραπτα ὀλίγον,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ της, — «θὰ σοὶ πηγαίνει καλὰ αὐτὸ τὸ βαθὺ γαλανόν. Γνωρίζεις τὸ καπέλλον; Εἶναι τὸ παλαιόν σου, τὸ ὅποιον ἀνενέωσα μὲ ὀλίγον βελούδον καὶ ἐν πτερὸν, τὸ ὅποιον ἔτυχε νὰ εὔρω μεταξὺ τῶν παλαιῶν μου πραγμάτων. Ἀλλὰ τώρα ἐνδύσο, διότι θὰ κρυώσης, καθὼς εἶσαι, ἔχομεν δὲ ὄλην τὴν ἡμέραν νὰ ὀμιλήσωμεν.»

Ἡ Μαργαρίτα ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ, ἐνῶ δὲ ἐνεδύετο, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ, ἀπὸ τοῦ νὰ τραγουδῆ τοσοῦτον ἱλαρὰ ἦτον ἡ καρδιά της!

Μετὰ τὸ ἀπλοῦν πρόγευμα, ἡ κυρία Μαρτίνου ἀκούσασα τὸν κῆδωνα τῆς ἐκκλησίας σημαίνοντα ἔσπευσε νὰ ἐτοιμασθῆ ἡ ἰδία, ἐνδύσασα δὲ τὴν Μαργαρίταν τὸ νέον ἐπανωφόριον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐπιπτεν ἡ ἐανθὴ αὐτῆς κόμη, ἐξῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁδόν, ἧτις ἦτο πλήρης ἀνθρώπων πορευομένων εἰς τὰς διαφόρους ἐκκλησίας. Ἡ Μαργαρίτα, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς της, σχεδὸν δὲν ἠδύνατο νὰ περπατῆ ἠσύχως τοσοῦτον ἤθελε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ τραγουδῆ, — «Ἀ, μαμά!» ἐξερῶνθη, — «πόσον ὠραία εἶσαι! Ἄν καὶ τὸ φόρεμά σου τὸ πένθιμον καὶ τὸ καπέλλον σου δὲν ἦναι ἐντελῶς νέα, σὲ πηγαίνουν ὅμως ὠραιότατα, καὶ εἶσαι ὡς μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὠραίας βασιλοπόδας, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ τις εἰς τοὺς μύθους. Μόνον τὸ πρόσωπόν σου εἶναι ὀλίγον χλωμόν, ἀλλὰ τὸ ἄλλον σου χρῶμα εἶναι τόσο λευκόν! εἶσαι ἡ ὠραιότατη κυρία εἰς τὸν κόσμον!»

«Ἦσυχα, ἦσυχα, Μαργαρίτα. Θὰ σὲ ἀκούσουν ὅλοι καθὼς φωνάζεις. Χαίρω παραπολὺ, ὅτι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου εἶμαι ὠραία, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ προσηλώσης τὸν νοῦν σου εἰς ἐτι θὰ ἀκούσης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ νὰ μὴ σκέπτησαι περὶ ἄλλων πραγμάτων.»

Μετὰ κεφαλῆς ἐσκυμμένης καὶ καρδίας πλήρους συγκινήσεως ἡ κυρία Μαρτίνου εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ καρδία αὐτῆς ἦτο βαδερημένη ἕνεκα τῶν πικρῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, ὕψωσεν ὅμως τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐν εὐγνωμοσύνῃ πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγαθότητά του, καὶ ὑπέκυψεν ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ εἰς τὸ θεῖον θέλημα, ὅπερ εἶχε

τοιοῦτοτρόπως παιδεύσει αὐτήν. Τὸ γλυκὸ αὐτῆς πρόσωπον λαμπρονήμενον ὑπὸ ἐκφράσεως ἀγγελικῆς εὐρήνης, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν πολλῶν, ἰδίως δὲ κυρίων, ὅστις πρὸ ὀλίγου μόνον εἶχεν εἰσελθεῖ μετὰ ἐσκυμμένης κεφαλῆς, καὶ ἔστρεκεν ἀφηρημένος μετὰ μελαγχολικοῦ ὕφους. Μόλις ὅμως ἔπεσε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας, ἧτις ἴστατο ὀλίγον ἐμπροσθεν αὐτοῦ, κρατοῦσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν Μαργαρίταν, καὶ ἀκουσῶς ἐκινήθη πρὸς αὐτήν, ἄμέσως ὅμως ἀπεσύρθη πάλιν, καὶ ἴστατο ὡχρὸς θεωρῶν αὐτήν ὡς νὰ ἦτον ἀπολωμένος.

Ἡ θεία λατρεία ἐπὶ τέλους ἐτελείωσεν, οἱ δὲ προσκυνηταὶ ἤρχισαν νὰ κινῶνται πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ κυρία Μαρτίνου καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐξῆλθον μετὰ τῶν λοιπῶν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τί εἶχε συμβῆ; φθάσαι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθον εἰς τὸ πέρασμα, ἀλλὰ μόλις εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῶν ἡ Μαργαρίτα, καὶ ἤκουσε τὴν μητέρα αὐτῆς κραυγάζουσαν, στραφεῖσα δὲ κατατρομασμένη, εἶδεν αὐτὴν λειποθυμισμένην εἰς τὰς ἀγκάλας ὕψηλοῦ τινος κυρίου. ὅστις εἶπε, — «Μαργαρίτα, ἀγαπητὴ μοι Μαργαρίτα, δὲν γνωρίζεις τὸν πατέρα σου;»

Τὸ ἐπίλοιπον εἶναι εὐκόλον διηγήσεως. Ὁ κύριος Μαρτίνος περικυκλωμένος ὑπὸ τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ οἰκογενείας, ἀφοῦ ἀνέλαθεν ἡ σύζυγός του ἀπὸ τῆς λειποθυμίας αὐτῆς, διηγῆθη πῶς εἶχε σωθῆ ἀπὸ τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου, ἐπὶ Σουηδικοῦ τινος πλοίου, πορευομένου εἰς τὴν Γρηλανδίαν πρὸς ἀλιεῖαν φαλαιῶν, ἐκεῖ δὲ εἶχον ἀναγκασθῆ νὰ μείνωσιν ἕξ μῆνας, εἰς ὄλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν εἶχε δυνήθῃ νὰ γράψῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του, μετὰ ταῦτα εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν πόλιν ὅπου κατοικοῦν, ἀλλὰ μὴ εὐρῶν αὐτῆς, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μάθῃ οὐδὲν περὶ αὐτῆς, εἶχεν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Βραζιλίαν, ὅπου καὶ πλουτήσας, εἶχεν ἐπιστρέψει μετὰ δύο ἔτη, ὅπως διὰ παντὸς μέσου προσπαθήσει νὰ εὔρῃ αὐτήν — «Κατὰ τύχην εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν,» εἶπε — «καὶ ἐκεῖ σὲ εὔρον.»

«Μὴ λέγῃς κατὰ τύχην, ἀλλὰ μάλλον, διὰ θείας ὀδηγίας, ἀγαπητέ μοι. Ὁ Θεὸς ἐστάθη ἀληθῶς ἀγαθὸς εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔχομεν αἰτίαν νὰ ἐνθυμώμεθα τὴν ἡμέραν ταύτην, δι' ὅλης ἡμῶν τῆς ζωῆς.»

«Ἀμήν.» Εἶπεν ὁ σύζυγός της, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα ἐψυθουρίσεν, «Ἄ, τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ καλλίστη ἡμέρα τοῦ ἔτους!» ὑπὸ Μαρίας Κ.

Ἡ ΠΟΔΙΣ ΔΑΜΑΣΚΟΣ.

Ἡ Δαμασκὸς εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς οἰκουμένης καὶ μία τῶν κυριωτάτων πόλεων τῆς

Συρίας κείται δὲ εἰς μεγάλην σχεδὸν κυκλικὴν καὶ πολλὴν εὐφορον πεδιάδα 30 μιλίων τὴν διάμετρον εἰς τὰ ὄρια τῆς ἐρήμου.

Κατὰ τὸν Ἰουδαῖον ἱστορικὸν Ἰώσηπον ἡ Δαμασκὸς ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Οὐζ, υἱοῦ τοῦ Ἀράμ, ἐγγόνου τοῦ

κατέστησεν αὐτοὺς ὑποτελεῖς εἰς τὸ βασίλειον αὐτοῦ.

Ἐπὶ Ἀζαρία, βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Τυγλάθ Πελισαὲρ ἐνίκησε τοὺς Συρίους καὶ κυριεύσας κατέστρεψε τὴν πρωτεύουσάν αὐτῶν Δαμασκὸν, θέσας οὕτω τέλος εἰς τὴν Συριακὴν Μοναρχίαν.

Ἡ πόλις τῆς Δαμασκοῦ.

Σῆμ, μνημονεύεται δὲ εἰς τὴν Γραφήν εἰς σχέσιν μὲ τὸν Ἀβραάμ, τοῦ ὁποίου ὁ οἰκονόμος Ἐλιέζερ ἦτο ἐκ Δαμασκοῦ.

Μετὰ ταῦτα οὐδὲν μανθάνομεν περὶ Δαμασκοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαβὶδ, ὅταν νικήσας τοὺς Συρίους

χίαν, πληρωθείσης δὲ καὶ τῆς προφητείας Ἡσαίου τοῦ προφήτου περὶ αὐτῆς (Ἡσ. ιη': 1.)

Πότε ἡ Δαμασκὸς ἀνεκτίσθη δὲν γνωρίζομεν εὐρίσκομεν ὅμως αὐτὴν διάσημον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Περσῶν, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἀνθῇ ἐπὶ τε τῶν διαδό-

χων του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, ιδίως των Σελευκιδών, και των 'Ρωμαίων.

Μετά ταύτα ἔπεσε διαδοχικῶς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Καλιφῶν, Σαρακηνῶν καὶ Τούρκων, ὅπου τοὺς ὁποίους διατελεῖ εἰσέτι.

Τοκοθεαῖαι τινὲς εἰς τὰ περίε τῆς πόλεως πιστεύεται, ὅτι ὑπῆρξαν οἱ τόποι, εἰς οὓς διέτρυφεν ὁ προφήτης 'Ηλίας.

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ χυλὸς τῆς.

Τὴν σήμερον ἔχει 150 χιλιάδας ψυχῶν καὶ εἶναι κέντρον ἐκτεταμένου ἐμπορίου καὶ ἐπισήμου βιομηχανίας, ιδίως εἰς σιδηρον (χαλυβία), τσίπης κλπ.

Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΙ Ὁ ΧΥΛΟΣ ΤΗΣ

Κατ' ἀπὸ δένδρα σκιερὰ, 'εὖ δροσερὸ ἀγέρα, Σὲ κάμπο καταπράσινο, κεντὰ ἀ' ἕνα βλάστη,

Ἡ Μαργαρίτα ἡ μικρὴ ἐλάθητο μιὰ μέρα,
Κ' εἶχε 'εἰς διὰ τῆς γόνατα ἓνα μικρὸ πινάκι.

Τὸν εὐμορφό τους τάπητα ἱστρώναν τὰ λουλούδια
Μοσχοβολώντας πέφτανε 'εἰς γῆ, ε' δὲ τὰ μέρη
Ἐκπλαδοῦσαν τὰ πουλιὰ χιλίων λογίων τραγοῦδια,
Κ' εἶδνε χάρη κ' εὐμορφιά παντοῦ τὸ καλοκαίρι.

Καὶ ἦσαν εἰς ἡλὰρ, φαειρὰ καὶ μυροδόλα
Ἅλα χυμογελοῦσαν γεμάτα εὐτυχία,
Ἐξω τῆς δύσκολης μικρῆς εὐχαριστοῦντο εἰς ἡλὰρ,
Κ' εἶχανε μέρος 'στὴ χαρὰ ἐκείνη τὴν ἁγία.

Τὰ φρούδια τῆς μαζεθόντας ἡ κόρη θυμωμένη
Ἄχ! κάθη 'μέρα, ἔλεγε, μὲ γογγισμὸ μέγιστο
Ἐποῦτον τὸν παλιγγυλὸ θὰ δίνουνα ε' ἡμέρα;
Ἐ'Ακοὸς ἐκεῖ! ἴδνετα νερά κ' ἀλεύρι τίποτ' ἄλλο!

Τίποτα μωρομοῦρι' ἡ μικρὴ κ' ἐπέφταν τὰ λουλούδια
Στ' ἀχάριστα παρὰπονα, 'εἰς γογγισμοὺς ἐκείνους,
Καὶ τρομασμένα τὰ πουλιὰ ἐπαύαν τὰ τραγοῦδια,
Γιατὶ ποτὲ δὲν εἶχανε ἀποῦσαι τέτοιους θρήνους....

Καὶ νὰ! ἐκεῖ ὅπου αὐτὴ τὴν τύχη καταρίεται,
Καὶ τὴ πτωχὴ δὲν ἐσέρφε τροφὴ τῆς νὰ ματιάση,
Ἐνας ὄραϊς βάτραχος, ὀλόχαρος πετρίται,
Ἐτοιμος μὲ ἀνόητο κανένα νὰ ψελάση.....

Τὴν ὄρα δπου ἡ μικρὴ ἐσῆκωνε θλιμμένη
Ἀπ' τὸ μικρὸ τῆς πρόγευμα τὸ δακρυσμένο 'μάτι,
Εἶπεν ὁ βάτραχος, αὐτὴ δὲν εἶναι πεινασμένη
Ἐ'Ας φάγω ἀπ' αὐτὸ ἐγὼ τοῦλόχιστον κομματί.....

Κ' ἐπήδησε τὸν τρόπο του ἴσως κακὸν εἰκῆσε,
Καὶ κάπως καὶ χωράτικον αὐτὸ ποῖός τὰ βρωταί;
Μὲ βίαν ὁ κερ βάτραχος μὲς' εἰς πινάκι 'μπήκε,
Καὶ ὁ χυλὸς τῆς πᾶσι!

Κόρη πτωχὴ! ἐπέρασαν οἱ γογγισμοὶ ἐκείνον
Γιὰ τὸ χαμένο ἔκλαψε μὲ πόνο πρόγευμά τῆς
Ὅμοιος τοῦ κακοῦ 'εἶναξε καὶ μάτια ἐθρήνη
Ὅπισθον δὲν τῆς εἶδαν χυλὸ τὰ δάκρυά τῆς.....
Β'.

Παιδιά! Σὰν μωρομοῦριζετε καὶ κλαίτε πικραμμένα,
Γιὰ 'καίνα ποῦ δὲν θέλετε καὶ ποῦ καταφρονεῖτε
Συλλογισθῆτε τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα τὰ καυμένα,
Ποῦναι φτωχότερ' ἀπὸ σὰς καὶ παρηγορηθῆτε....

Τὴν ὄρα δπου τὴν ἀπλὴ κ' ὑγιεινὴ τροφὴ σὰς,
Μὲ γογγισμοῦ παρὰπονα τὰ χέρια σὰς πετοῦνε
Συλλογισθῆτε μιὰ στιγμή, παιδιὰ μου, μ' ἐντροπή σὰς,
Μὲ πόση θὰ τὴν ἐτρωγαν χαρὰ ὅσοι πεινοῦνε;

Τῆς Μαργαρίτας τῆς μικρῆς τὸ γεῦμα μὴ ξεχνάτε,
Καὶ παῦσε τὰ παρὰπονα εἰς τὸν καινούριον χρόνον,
Μήπως; κανένα ἀπὸ σὰς τὸ πάθημά τῆς πάθει.....
Ὅτι μὲς εἶναι ὁ θεὸς ποτὲ δὲν φέρνει πόνο;
Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Σημ. Τὸ παρὸν ποιημάτων ἐγένετο ἐκ πεζῆς εἰς τὸ Ἑλλη-
νικὸν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ μεταφράστως.

Ἡ θεὰ Ἐστία.

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ

κ. Κ. ΜΑΡΣΤΟΠΟΛΙΩΟΥ.

Ἡ παροῦσα εἰκονογραφία ἐλήφθη ἐκ τοῦ καλουμένου ἀγάλματος τοῦ Ἰουστιανού, τοῦ ἐδρισκομένου ἐν Ῥώμῃ, παριστάνει δὲ τὴν μεγάλως τιμωμένην παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θεὰν Ἐστίαν. Ἦτο δὲ ἡ Ἐστία θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, καὶ τοσοῦτον σεμνὴ καὶ ὄραϊα, ὥστε καὶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν ἐζήτησαν αὐτὴν ὡς γυναῖκα. Ἀλλ' ἡ Ἐστία εἶχεν ὀρκισθῆ εἰς τὸν Δία αἰώνιαν παρθεναίαν, καὶ ὁ Ζεὺς ἔδωκε διὰ τοῦτο εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν νὰ λατρεύηται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ οἴκου καὶ ἐντὸς πάντων τῶν ναῶν. Ἡ τοῦ οἴκου Ἐστία ἐθεωρεῖτο τὸ ἱερώτατον πάντων ἐν αὐτῇ παρεσκευάζετο ἡ τροφή ἐν αὐτῇ ἦτο ὁ βωμὸς τῆς οἰκίας ἐν αὐτῇ συνεβίβων νὰ κρημῶσι τὰς εἰκόνας καὶ νὰ θέτωσι ε' ἀγάλματα τῶν θεῶν τοῦ οἴκου, καὶ ἐν αὐτῇ ὁ οἰκοδεσπότης κατὰ πάσας τοῦ βίου τὰς περιστάσεις ὡς ἱερεὺς προσέφερε τὰς θυσίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐν πάσῃ

θυσία ἔπρεπε ν' ἀρχίσωσι πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐστίας, προήλθε καὶ ἡ παροιμία «Ἄφ' ἐστίας ἀρχεσθαί» δηλ. ἀπὸ τῶν ἱεροτάτων καὶ ὑψηλοτάτων.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐστία εἶναι τὸ κέντρον τῆς οἰκίας, ὅπερ διατηρεῖ ἐν ἀγάπῃ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, παρέχουσα ἀσφάλειαν, εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν, διὰ τοῦτο καλεῖται ἐφέστιος, πατρώα, ἔνοικος, σύννοικος κτλ. Ἐπειδὴ ἡ θυσία ἐγένετο ἐν τῇ ἐστίᾳ, ἡ Ἐστία ἦτο ἄφορος τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ πρὸς θυσίαν ἱεροῦ πυρός, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἐστίας ἄμυνον εἰς τὸν Δία, ἦτο ἄφορος καὶ τοῦ ὄρκου.

Ἡ λατρεία τῆς Ἐστίας ἦτο πανταχοῦ διαδεδομένη, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅμως ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχήν, οἷτινες τὰς Ἐστιάδας διώρισαν καὶ ἱερέας, ἵνα φυλάττωσι τὸ ἱερὸν τῆς ἐστίας κύρ.

ὑπὸ τῆς τέχνης ἡ Ἐστία παρίσταται ὡς γυνὴ σεμνοτάτη καὶ ἀκαιοπραγεστάτη, ὑψηλὴ καὶ τοῖς χαρακτῆρας ἔχουσα λαμπρῶς καὶ ἀπλοῦς. Ἡ παρούσα ἐκονογραφία παριστάνει τὴν θεὰν ἐν ἰαυρᾷ καὶ ἡσώχῳ στάσει, ἔχουσαν τὴν μὲν δεξιὰν πρὸς τὰ κάτω, τὴν δὲ ἀριστεράν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ διὰ τοῦ δεξιῶν τῆς χειρὸς οἰνοὶ δηλοῦσαν ποῦ πρέπει νὰ στρέφονται οἱ διαλογισμοὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ προηγ. ἀριθ.)

Ὁ ἦχος ἦτον ὡς νὰ ἔκλαιε παιδίον, στρέψασα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν ὁδὸν ἡ Ἰσαβέλλα διέκρινε μικρὸν τι πρόσωπον, βλέπον διὰ τῶν αἰθῶν τῆς ἀβλαίας. Ἡ Ἰσαβέλλα ἠγέρθη καὶ πλησιάζασα εἰς τὴν θύραν ἠρώτησε, «Τί θέλεις τέκνον μου;»

«Ἄ, ἀφήσατέ με νὰ ἐμβῶ, κυρία! ἀνοίξατέ μου!» ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μετὰ δακρῶν.

Μετὰ δυσκολίας ἡ Ἰσαβέλλα ἤνοιξε τὴν βασιάν αἰθρᾶν θύραν, λαβοῦσα δὲ τὸ τρέμον παιδίον ἀπὸ τῆς χειρὸς ὠδήγησεν αὐτὸ εἰς τὸν κῆπον.

«Πόθεν ἔρχεσαι; τί κάμνεις ἔξω εἰς τὸν δρόμον μόνον;» ἠρώτησεν ἡ Ἰσαβέλλα ἄμέσως ὅμως, ἐπελθούσης εἰς αὐτὴν τῆς ἰδέας, ὅτι τὸ παιδίον βεβαίως θὰ εἶχεν ἀνάγκην τροφῆς, προσέθεσε —

«Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν πρῶτον, — θὰ κινῶς βεβαίως, καὶ ὕστερον θὰ μοὶ διηγηθῆς τὴν ἱστορίαν σου καλλίτερα.»

Τὸ παιδίον ἔστρεψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα πλήρες εὐγνωμοσύνης καὶ ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἡ Θηρεσία πρὸ μικροῦ ἐπιστρέψασα εἶχεν ἐτοιμάσει τὸ δείπνον.

«Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ Κυρία! ποῦ τὸ ἤδρατε τέτοιο γυφτόπαιδο,» ἐξερῶνησεν αὐτῇ, ἰδοῦσα τὴν κυρίαν τῆς κρατοῦσαν τὴν χεῖρα τοῦ βακκενδύτου παιδίου.

«Φέρε τὸ φαγητὸν, Θηρεσία! ὁ μικρὸς οὗτος πεινᾷ καὶ πρέπει νὰ φάγῃ,» ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα. Ἡ Θηρεσία ὑπήκουσε, τὸ δὲ παιδίον ἐκάθησεν ἐνώπιον τραπέζης ἐστρωμένης μὲ νόστιμα καὶ καλὰ φαγητὰ, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Ἰσαβέλλα τῷ ἐγένισε τὸ πιάτον του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Θηρεσίας δὲν ἦσαν τοσοῦτον διορατικοὶ, ὅσον οἱ τῆς Ἰσαβέλλας. Ἡ μὲν θεραπεία ἐδίεπεν ἐν τῷ βακκενδύτῳ καὶ ἀπεριποίητῳ ἐκείνῳ παιδίῳ μόνον τὸν οἶον ἐκαίτου τινός, ἢ, καθὼς εἶχεν ἐκφρασθῆ, «γυφτόπουλον» ἡ Ἰσαβέλλα ὅμως παρατηρήσασα τὸ εὐγενὲς τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του, τὸ ὑψηλὸν τοῦ βλέμματός του, καὶ ἐν γένει τὴν ἀδιαφορίαν, μεθ' ἧς ἐθεώρει τὴν πολυτελεῖ οἰκίαν καὶ τὴν κλουσίαν τράπεζαν, ἠσθάνθη μετὰ βεβαιότητος, ὅτι δὲν ἦτο ὁποῖον ἡ ἐνδυμασία του τῷ ἐδείκνυεν.

Τὸ παιδίον ἀφοῦ ἐχορτάσθη, ἠγέρθη ἐκ τῆς τραπέζης, καὶ πλησιάζασα τὴν Ἰσαβέλλαν, εἶπε μετὰ ὀκλίσεως — «Σὺς εὐχαριστῶ, Κυρία, διὰ τὴν κολαούνην σας. Δὲν ἠξέωρα τι θὰ ἐγινόμην, ἐὰν σεῖς δὲν μὲ εἴχεται ἐλεήσει.» Ἡ Ἰσαβέλλα λαβοῦσα τὴν χεῖρά του ἔσπευεν αὐτὸ πλησίον τῆς λέγουσα, — «εἰπέ μοι τώρα, τέκνον μου, τί σὲ ὠδήγησε νὰ κρούσης τὴν θύραν μου. ἐνῶ ἦτον τόσον ἀργά;»

«Κυρία, θὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, διότι σεῖς θὰ μὲ πιστεύετε. Οὐδαὶ ὅμως ἠθέλησε νὰ μὲ πιστεύσῃ, ἀλλ' ὅλοι μὲ περιεγέλαν καὶ μὲ ἐδίωκαν. Εἴμαι οὖν οὗτος Δὸν Ἰνέγρου, καὶ ὄχι γυφτόπουλον, καθὼς φαίνομαι.»

— «Τοῦ Δὸν Ἰνέγρου! ἐνὸς τῶν ἀρχι-ροδικαστῶν;»

«Μάλιστα κυρία. Ὀνομάζομαι δὲ Μαρτίκιος.»

— «Ἄ, Κυρία!» ἐξερῶνησεν ἡ Θηρεσία.

— «Εἶναι ἀληθές, ἔτι πρὸ δύο ἡμερῶν ἐχάθη ὁ οὖν τοῦ Δὸν Ἰνέγρου, — ἴσως εἶναι αὐτός!»

— «Ἄφρασε τὸ παιδίον νὰ μᾶς διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν του,» ὑπέλαβεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀνοπομόνως, διότι αἰφνης τῇ εἶχεν ἐπέλθει ἰδέα τις, φέρουσα ἀκτίνα ἐλπίδος εἰς τὴν καρδίαν τῆς — «Ἐξακολούθησον, Μαρτίκιος.»

«Ἡξέωρατε κυρία, ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν ἦτον ἡ μεγάλη ἐκείνη τελετὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλασαν τοὺς αἰρετικούς. Ὁ πατὴρ μου μοὶ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μὲ λάβῃ μαζί του, διὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τοὺς κακοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἷτινες δὲν ἤθελον νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὸν βασιλέα μας καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Συνάδουσα δὲ τὸν πατέρα μου ἐφιππος καὶ ἐγὼ.» «Ἐνθυμείσθε, κυρία,» διέκοψεν ἡ Θηρεσία, «τὸν εἶδομεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν!» «ναί,» ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρτίκιος, «ἔχω ἕνα ὄραϊον μικρὸν ἴππον, καὶ μοὶ ἀρέσκει πολὺ νὰ ἴπ-

πέσω πλησίον τοῦ πατρὸς μου καὶ νὰ βλέπω τοὺς πάντας νὰ ὑποκλίνουσι εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἔταν ἐφθάρσαμεν εἰς τὴν πλατείαν, ἔπου ἔμελλον νὰ καοῦν οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἐνῶ ἠτοίμαζον τὰ ξόλα, παρετήρησα τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ μοὶ ἐφάνησαν τόσο καλοὶ, καὶ γενναῖοι καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἐκίτταζον πρὸς τὸν ὀφραγὸν μὲ τόσον γλυκὸν βλέμμα, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποφέρω νὰ τὰς ἴδω καιόμενους, ἐκατέβην δὲ ἀπὸ τοῦ ἵππου μου χωρὶς νὰ εἶπω τίποτε εἰς κανένα, καὶ ἐσπευσα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πλατείαν. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, διότι ἐγὼ κατοικῶ εἰς τὴν ἐξοχικὴν μας οἰκίαν μὲ τὸν παιδαγωγόν μου, καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν ἐγνώριζα τὰς ὁδοὺς, ὅθεν περιπλανήθην ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Ἐπὶ τέλους, μὲ ἐπλησίασε γόφτος τις, καὶ μὲ ἠρώτησε τίς εἶμαι καὶ ποῦ πηγαίνω, καὶ ἐγὼ τοῦ εἶπον. Τότε ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι γνωρίζει τὴν οἰκίαν μας, καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ· ἐγὼ λοιπὸν τὸν ἠκολούθησα εὐχαρίστως· ἀντὶ ὅμως νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, μὲ ἔφερον εἰς ἕν ἄγριον μέρος, ἔπου ἦσαν πολλοὶ ἄλλοι καθὼς αὐτόν. Τότε μοὶ ἀφῆρσαν τὰ ὠραῖά μου ἐνδύματα καὶ μοὶ ἔδωκαν ταῦτα, ὅταν δὲ παρεκάλεσα αὐτοὺς νὰ μὲ φέρουν εἰς τὸν πατέρα μου μὲ ἐκτόπησαν καὶ μὲ ἐφοβήσαν ὅτι ἤθελον μὲ φονεῦσαι. Τοῦτο δέηκεσε δύο ἡμέρας, χθὲς δὲ τὴν μεσημέριαν ἤκουσα αὐτοὺς ὁμιλοῦντας καὶ λέγοντας ὅτι δὲν ἦτο πλέον ἀσφαλὲς νὰ μὲ κρατήσουν, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν τότε μὲ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ μὲ ἔβησεν ἐπὶ ἵππου καὶ ἀνεχώρησε μαζί μου ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁδεύσαμεν δὲ ἄλλην τὴν νύκτα καὶ σήμερον πολλὰ πρωτὶ εὐρέθημεν πλησίον τῆς Σεβίλλης· τότε ἐκεῖνος μὲ κατεβίβασεν ἀπὸ τὸν ἵππον καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν ἀφήρας μὲ μόνον. Τὸ Φροβριον καὶ ἡ μητροπολιτικὴ ἐκκλησία ἐφαίνοντο, ἐγὼ ὅμως δὲν ἐγνώριζα πῶς νὰ τὰ εἶδω, ἔταν ἐλατῆθα εἰς τὴν πόλιν, διότι οἱ οἰκίαι τὰς ἐκρυπτον περιτρήχοντες μὲν λοιπὸν τὰς ὁδοὺς ἄλλην τὴν ἡμέραν νηστὸς, ἕως ὅτου ὁ Θεὸς μὲ ὀδήγησεν εἰς τὴν θύραν σας. Σὺς εἶδαε ἡ πρώτη, ἦτες, μὲ εὐσπαγγισθήτε καὶ ἰδοὺ τώρα οὗς εἶπον πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.» (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— **ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ ΓΝΩΜΙΚΟΝ.** Νέος ὢν χρεωστὴρ ὁ ἄνθρωπος νὰ φυλάττεται ἀπὸ ἠδοναθῆαιαν· ἀνὴρ δὲ ἀπὸ στάσεως, καὶ γέρον ἀπὸ φιλαργυρίαν.

— **ΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.** Οὐδὲ σκοπὸν ἔχω, οὐδὲ καιρὸν, οὐδὲ δόξαμιν νὰ παραστήσω τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀνεκφραστον λαμπρότητα πάντων τῶν τῆς Θείας Γραφῆς χαρακτήρων· λέγω δὲ μόνον, ὅτι μεταξὺ τῶν ἁλλων, ὅσοι ἐμφαίνουσιν ἔργον Θεοῦ τὰς Θείας Γραφάς, εἰς εἶναι καὶ ἡ θαυμασία τῆς φράσεως ἀπλότης. Αὕτη ἔχει κάλλος μέγα καὶ θαυμάσιον, ἀλλὰ φυσικόν, ἀετχον καὶ ἀνεπιτήδευτον· ἔχει εὐπρέπειαν καὶ αἰσθητικῆσαν ἔχει δόξαμιν καὶ χάριν, ἦτις εἰσέρχεται εἰς τὰς καρδίας τὸ κέντρον. Παντὸς ἀνθρώπου τὸ σύγγραμμα μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν ἀνάγνωσιν χορεύεται, ἐνίοτε θε καὶ ἀγῆταν φέρει ἡ ἀνάγνωσις ὅμως τῆς Θείας Γραφῆς οὐδέποτε φέρει χορτασμένον· ἔσον δὲ ἀναγνώσκεις αὐτήν, τόσοσιν ἐπαποθεῖ ἡ ψυχὴ σου τὴν ταύτης ἀνάγνωσιν. Θεοτὸς κ η σ.

— «Ἡ οἰκονομία εἶναι μέγα εἰσοδήμα.» Κικέρων.

— **ΚΑΝΕΙΣ** δὲν χρεωστῶν νὰ μάθῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ πάντα. Καθεὶς ὅμως χρεωστῶν νὰ ἐπιμελήται τὸ ἴδιον του πνεῦμα, διότι ἀλλῶς μὲναι ἀκαρπὸς ἐρημία ἢ ὡς δάσος τριβόλων καὶ ἀκανθῶν. Ἄγνοια καθολικὴ καὶ πλάναι ἀπειροκα-

λύτπουσιν τὸν παντάπασιν ἡμελημένον καὶ ὄλωσ ἀκαλλιέργητον νοῦν.

Δύσκι τοῦ- ἐν τῇ προηγουμένῃ φύλλῳ αἰνῆματος.

Π ἦ ρ α

Χῆρα—θήρα—σφώρα—Ἦρα.

Τὸ ἔβουσαν οἱ ἐξ Ἀθηνῶν Α. Κοντακίδης, Α. Δαμουλιάνος, Μ. Μαρκόπου, Π. Κρομμιάδης καὶ Ἐλένη Καλοποδίου, Ναυπλίου Ἐδαγγελῆς Βλάχος, Λέσβου Παπαματθαίου, Ὑδρας Ι. Κ. Τζάβας, Κεφαλληνίας, Αἰκ. Γ. Βουτανῆ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἐπὶ ἧρα μέγας ἐπὶ τῆς·
Ἐγνώρισα μητέρα
Ἄλλὰ τὸν οὐζυγον αὐτῆς
Δὲν εἶχον καὶ πατέρα.

Ἄγγελος Λαγκαδῆς.

Πρόβλημα— Ἀπλὴ ἀχροστιχίς.

1. Ἄνθρωπος φονεύσας διὰ τοῦ θανάτου τὴν περισσοτέρου παρὰ εἰς τὴν ζωὴν του.
2. Εἰς τῶν ἀδελφῶν τοῦ Σολομῶντος, ἐπαναζητήσας κατὰ τοῦ πατρὸς του.
3. Τὰ πικρὰ ὕδατα εἰς τὴν ἐρημον Σοδρ.
4. Θῦμα κακοῦθαις εὐσεβοῦς τινος βασιλέως.
5. Χαρακτηριστικὸν τῶν Φαρισαίων.
6. Μέγας προφήτης.
7. Ὁ ἀγαπητὸς ἰατρὸς καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Παύλου.

Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ὀνομάτων τῶν ἀναφερομένων προσώπων καὶ πραγμάτων τίθεμενα κατὰ τὴν ἐνωθὶ τὰ ἐν ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν διασήμων Κριτῶν τοῦ Ἰσραὴλ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πόσας ἐορτὰς ἐπισημοὺς εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι;
2. Πόσας θυσίας;
3. Ποσῶς ἀνεκτίσθη ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

— Ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιώσωμεν τὰ ὄνόματα πάντων τῶν λυόντων τὰ αἰνῆματα κτλ. εἰδοποιούμεν καὶ πάλιν τοὺς παραπονοούμενους, ὅτι τοῦτο γίνεται διὰ κλήρου. Οἱ ἄλται πρέπει νὰ ἦναι νεώτεροι τῶν 15 ἐτῶν.

— Ἀπὸ τοῦ ἐλευσομένου ἔτους ἡ ἐτησια συνδρομὴ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καταβιβάζεται εἰς 1 δραχμὴν, διότι πληρώνουσι καὶ ταχυδρομικὰ οἱ γράφοντες πρώτην φοράν ἢ θέλοντες ὄ ἀνανεύσωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν.

— Ὅστις ἤθελε κάμει 5 συνδρομητὰς λαμβάνει ἐν φύλλῳ δωρεάν ἐπὶ ἕν ἔτος. Ὁ δὲ συνάξας εἰκοσι τὸ ὠφέλιμον καὶ διδακτικὸν ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν «Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς» τὸν ὅποιον συνισώμεν εἰς πάσας τὰς οἰκαγενεῖας.

— Παρακαλοῦνται οἱ θέλοντες νὰ ἦναι συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ ἐλευσομένον ἔτος 1879 νὰ σταλῶσιν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου ταχυδρομικῶς τὴν συνδρομὴν τῶν, ἄλλως δὲν θὰ τοῖς σταλῇ φύλλον.